

Egy lépést se!

2012 december 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Magyar Hírlapban néhány nappal ezel?tt megírtuk, hogy a szellemi gigászok csatáját szemlélve ösztönösen középre húzunk: Gyöngyösi Márton zsidókutató felszólalását éppen úgy nem értjük, mint ahogyan egy percig sem hisszük el Bajnaiéknak, hogy valódi náciveszély lenne ebben az országban.

Néhány évvel ezel?tt a Jobbik nev? pártot gyakorlatilag nem mérték ebben az országban. Aztán jött a Gyurcsány- és Bajnai-korszak, és a Jobbik csillaga emelkedni kezdett. A szociális demagógiára fogékony tömegekb?l, régi nemzeti radikálisokból és els? szavazókból összeállt furcsa párt kétségkívül Gyurcsány Ferenc édesgyermeke. Tudom jól, hogy más tényez?k is el?segítették Vonáék jó szereplését, de ha nincs a pápai gyerek, és becstelenségével, nárcizmusával, hazugságaival, gyáva politikájával nem taszítja ilyen mélyre Magyarországot, akkor ma Gyöngyösi Mártonok sem lennének a parlamentben. Az els? tanulság tehát: óvatosabban azzal a nácizással.

Elhangzott tegnap az is, hogy jobboldaliak és baloldaliak („demokraták”), rekesszük ki együtt a nácikat. Bajnaiék – mint mindent az életben – ezt az én mondom meg, ki a demokrata, és h?, a nácikkal egy szót se váltsunk cím? játékot Nyugatról nyalták. Csakhogy mi, magyarok lényegesen különbözünk a nyugati nemzetekt?l. Nem robbantottunk ki világháborúkat, gyarmataink sem voltak, és szerencsére nem tartunk ott, mint a holland, német és angol polgárok jelent?s része, hogy reggel már bele sem mernek nézni a tükörbe, annyira szégyellik, hogy fehér, heteroszexuális, családos, európai férfiak. Nem, még nem tartunk itt – egyel?re. Ne legyenek azonban illúzióink: a régi Európát hosszú ideje bomlasztó, a hagyományos értékeknek, életformának, önképnek hadat üzen? nemzetköziség nálunk is kiépítette hídf?állásait. Ha nem vigyázunk, azon kaphatjuk magunkat, ami egyik-másik nyugat-európai és skandináv országban már bekövetkezett: a feministák kikövetelik, hogy ?k is állva vizelhessenek, aztán betiltják a karácsonyt, hogy ne sértsék az éppen dzsihádra készül? muszlimok érzékenységét, a homokosok pedig gyermekeket fogadnak örökbe, és senki nem meri nekik megmondani, hogy ezzel alaposan túll?ttek a célon.

Nevetnek ezen? Nem érzik jelenvalónak az életükben? Svédországban, Belgiumban, Németországban is mosolyogtak harminc éve. Aztán lesújtottak az „új európaiak”, és ma már nem elegáns firtatni, n?nek, avagy férfinak születtünk-e.

Az örökös náciveszéllyel ijesztgetés ebbe a sorba illeszkedik. Teljesen mindegy, vannak-e nácik vagy nincsenek, ennek a különös, álmodern felfogásnak, amit jobb híján baloldalinak nevezünk, éppen a képzelt náciveszély a f? identitásképz? eleme. Jó kérdés persze, hogy miért játszanak a t?zzel: addig-addig náciznak, míg a végén tényleg jönnek a rosszfiúk, és akkor már kés? lesz. Volt erre példa. Ha volna eszük, megértenék, de nem, csak a „vagy ?k,

vagy mi” világát ismerik. Bosszú a köbön, torolj meg mindent és hazudj éjjel-nappal. „A háború: béke, a szabadság: szolgaság, a tudatlanság: er?.”

Tisztelt olvasó, merjük kimondani: nem zsarolhatnak bennünket ezek az emberek. Soha, semmilyen módon nem állhatunk egy táborba azokkal, akik nácikat szimatolnak, de a másik tömeggyilkos ideológiára, a kommunizmusra mindig találnak felmentést. Nem állhatunk egy táborba Németh Sándorral, Ungváry papával, Bajnaival, Gyurcsánnyal és a többi díszpinttyel. Ezek az emberek mindent le akarnak rombolni, ami nekünk szent. Ezek az emberek hadviselést folytatnak a régi, szívünknek kedves Magyarország ellen. El akarják söpörni a Föld színér?l a „modern eszmék”, a „haladás”, de f?leg a saját perverz érvényesülési vágyuk miatt mindazt, amit az ?seinkt?l meg?rzésre átvettünk és továbbörökítünk.

És miután ?k maguk nem tiszteletre méltó emberek, azt sem tisztelhetjük, ami nekik fáj. Engem legalábbis egyáltalán nem érdekel, mi fáj és mi nem fáj nekik. A saját fájdalmaimra se jut id?m, és nem érek rá hetente háromszor, hogy velük együtt fájjon, amihez semmi közöm.

A ma él? emberek közül régen senki nem él már, amikor a magyarság továbbra is a Kárpát-medencét nevezi majd a hazájának. A megmaradás tehát a végcél, minden más mellékes, bár néha fontos kérdés. Szegény Páskándi Géza mondta egyszer, hogy nagyon tiszteletreméltó, aki magyar hazájától, nyelvét?l függetlenül is képes valamilyen nagy alkotásra: de hogy a magyarság szempontjából az ilyen teljesítmény értéktelenebb, az is biztos.

S hogy mit kell tennünk? Egy lépést se a túloldalra, semmi közünk hozzájuk. Tör?djünk a saját dolgainkkal, a családunkkal, a hivatásunkkal, a szeretteinkkel, a barátainkkal. A tegnapi nácizók nincsenek benne a mi köreinkben, mi sem vagyunk az övékében – ?k is tudják, mi is tudjuk. A különbség csak az, hogy a Magyar Hírlap megírja, ?k pedig szenvelegve, ömlengve szónokolnak az árkok betemetésér?l.

Bocsánat: hogy ki temetheti be az árkot, azt nem ti mondjátok meg. Az ároknak ugyanis két partja van, és nekem határozottan úgy t?nik, hogy azon az oldalon, ahol magam is állok, elég sokan vagyunk.

Nácizhattok napestig, mi maradunk, ahol vagyunk. Rossz hír: nagyon, nagyon sokáig maradunk… Bármit tehettek, felszólalhat mellettetek bárki a pillanatnyi érdeke szerint, zajonghattok, pánikolhattok, a szellemi er?t végül csak egy magasabb szellemi min?ség gy?rheti le. Ahogyan tegnap elhallgattam és elnéztem a zsibvásárotokat Bombera Krisztinával és Hernádi Jucussal, ett?l ti még nagyon messze vagytok.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló